

Scaunul de judecată și credinciosul

Pentru mulți dintre copiii lui Dumnezeu, gândul de a apărea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu sau al lui Hristos este destul de neînțeles. Ei cred că o astfel de înfățișare este imposibil de împăcat cu harul pe care l-au primit și contrazice în mod direct cuvântul potrivit căruia toți cei care cred în mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său au viață eternă și *nu vor ajunge la judecată*. Dar ei trec cu vederea faptul că Scriptura nu vorbește cu privire la cei răscumpărați despre o *judecare* a lor, ci doar despre o *descoperire* (arătare) a lor sau despre *a da socoteală*, și că o astfel de descoperire completă este necesară atât din partea lui Dumnezeu, cât și din partea lor. De asemenea, ei nu au înțeles încă faptul că, tocmai pentru a ne da nouă (credincioșilor) îndrăzneală în ziua judecății, „dragostea s-a împlinit cu noi prin aceasta: pentru că așa cum este El (Hristos), așa suntem și noi în lumea aceasta”. Dacă ar fi cunoscut desăvârșirea acestei dragoste, nu s-ar teme de scaunul de judecată, căci „în dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica” (compară cu 1 Ioan 4.17-19).

Cuvântul „scaunul de judecată”, în sensul despre care tocmai am discutat, îl întâlnim doar de două ori în Scriptură, în Romani 14.10 și în 2 Corinteni 5.10. În primul pasaj citim: „Pentru că *toți ne vom înfățișa* înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu”, pentru ca fiecare să dea socoteală pentru sine; în pasajul al doilea se spune: „Pentru că *noi toți trebuie să fim arătați* înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău”. În ultimul pasaj se accentuează deci nu numai faptul în sine, ci și necesitatea lui. Toți oamenii vor fi, ba chiar trebuie să fie aduși înaintea acestui scaun de judecată, fie pentru a fi judecați acolo, fie pentru a fi arătați (așa cum sunt). Cel care se prezintă acolo în și cu păcatele sale nu se poate aștepta, desigur, decât la o judecată teribilă, valabilă pentru eternitate; el este deja judecat, pentru că nu a crezut în Numele Fiului lui Dumnezeu. Dar oricine se află acolo, desăvârșit în Cel care a fost făcut păcat pentru el pe cruce și judecat, oricine, după cum spune apostolul Ioan, *este* deja în această lume *așa cum este El* (Hristos), poate aștepta cu îndrăzneală arătarea. Pentru el, orice *judecată* a trecut; ea s-a abătut asupra Locțiitorului său divin, în locul său. Credinciosul a fost „arătat *deja lui Dumnezeu*” în timpul de acum, și cum ar putea *Hristos să-i judece* într-o zi pe cei a căror dreptate este El, da, pe cei care sunt asemenea Lui?

Nu este remarcabil faptul că Scriptura evită cu grijă cuvântul „judecată” atunci când vorbește despre credincioși sau când aceștia pot fi chiar incluși în numărul celor în discuție?

Pentru a clarifica întreaga chestiune, ar trebui subliniat următorul fapt, bine cunoscut cititorului care a fost instruit în adevăr: *pe de o parte*, credinciosul stă astăzi deja înaintea lui Dumnezeu în desăvârșirea lucrării lui Hristos, pe deplin îndreptățit în El - Hristos este viața lui, pacea lui, dreptatea lui, totul; „cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești”, iar în curând ei vor fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu și în ceea ce privește trupul lor. *Pe de altă parte*, în ceea ce privește starea sa practică, creștinul credincios se află încă în trupul slăbiciunii, în care locuiește și lucrează păcatul, iar realizarea a ceea ce mărturisește a fi, bucuria lucrurilor cerești care i-au fost date, proclamarea virtuților Celui care ne-a chemat la lumina Sa minunată, toate acestea depind de gradul de creștere a omului interior, de folosirea și dezvoltarea mai mult sau mai puțin fidelă a darurilor și puterilor spirituale care i-au fost date. În primul sens nu există *nicio* diferență, toți suntem îndreptățiți, sfințiți, suntem oameni în Hristos, suntem făcuți părtași la moștenirea sfinților în lumină și, transformați după chipul Său, vom locui în curând cu El în casa Tatălui de sus; dar în cel de-al doilea sens sunt diferențe *multe și mari*, și astfel fiecare trebuie să dea socoteală pentru

sine și fiecare își va primi răsplata după lucrarea sa, va primi după ceea ce a făcut în trup, fie bine, fie rău. Primul aspect depinde de ceea ce a făcut și este Hristos pentru noi, cel de-al doilea depinde de măsura în care Duhul Sfânt reușește să producă în noi chipul lui Hristos și să stimuleze și să promoveze activitățile noii naturi din noi. Așadar, deși rămâne faptul că, pe de o parte, *totul este har*, totul se bazează pe lucrarea lui Hristos, totuși, pe de altă parte, fiecare va primi în funcție de ceea ce a făcut în trup; unul va primi mai mult, altul mai puțin.

Am arătat mai sus că scaunul de judecată este o necesitate, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om. Trebuie să vină un ceas în care toate lucrurile ascunse vor ieși la lumină, toate secretele vor fi făcute cunoscute și cele mai ascunse planuri ale inimii vor fi dezvăluite (Luca 8.17; Romani 2.16; 1 Corinteni 4.5; compară cu Eclesiastul 12.14). Un ceas, în care dreptatea lui Dumnezeu este demonstrată, fie în judecarea necredincioșilor, fie în mântuirea celor credincioși; în care unii, dovediți de toate fărădelegile lor, vor trebui să recunoască, chiar dacă cu părere de rău, legitimitatea judecății lui Dumnezeu, iar alții, aduși în deplina lumină a sfințeniei lui Dumnezeu, se vor bucura pentru prima dată, fără nicio piedică sau tulburare, de părtășia cu Tatăl și cu Fiul, care le era deja atât de prețioasă aici, dar care era adesea tulburată de cauze din interiorul sau din afara lor. Unde este un creștin credincios și sincer care să nu dorească din adâncul inimii sale ca *tot* ceea ce poate împiedica bucuria acestei părtășii binecuvântate să fie recunoscut de el și judecat complet înaintea lui Dumnezeu? El știe din experiență că această părtășie, oricât de dulce și de prețioasă ar fi, este întreruptă de *un* gând necurat, de *un* cuvânt nefolositor.

Binecuvântat să fie Dumnezeu! În acel ceas nu vom mai purta nici o urmă din natura în care păcătuim acum și care ne provoacă atâtea neazuri; dar tocmai din acest motiv, *dacă inima noastră este sinceră înaintea lui Dumnezeu*, putem să ne gândim fără nicio neliniște că atunci trebuie să dăm socoteală de tot ceea ce am făcut în acest trup. Dacă am înțeles că nu mai suntem în carne, ci în Hristos, dacă nu mai există nimic ascuns, nimic tănuit, nimic ținut secret între noi și Dumnezeu, dacă totul este gol și descoperit înaintea Lui, atunci ne gândim cu toată îndrăzneala la această arătare în lumina scaunului de judecată; da, mai mult decât atât: o așteptăm cu *nerăbdare* pentru că, oricât de solemnă ar fi ea, pe de o parte, ea ne va aduce savurarea *deplină*, fără precedent, a părtășiei cu Dumnezeu. Ceea ce aici puteam savura doar în imperfecțiune și cu unele întreruperi, chiar dacă poate doar scurte, va fi atunci partea noastră eternă și netulburată, nederanjată de *nimic*. Prin urmare, este oare prea mult dacă spunem că dacă un credincios nu se poate gândi liniștit la scaunul de judecată, fie îi lipsește adevărata înțelegere spirituală, fie este ceva în neregulă între sufletul său și Dumnezeu, fie ambele în același timp? Dacă cineva a primit cea mai frumoasă haină, nu trebuie să-i fie rușine să vorbească despre zdrențele în care umbla cândva; și dacă totul într-un suflet este deja gol și descoperit înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să se gândească cu îngrijorare că într-o zi va fi așa. Cel care a fost descoperit în mod obișnuit înaintea lui Dumnezeu, *iubește* lumina și umblă în lumină. „Oricine face rău urăște lumina ... dar cel care practică adevărul vine la lumină” (Ioan 3.20,21). Ce contraste! În timp ce unul *se teme* de expunerea faptelor sale, celălalt *caută* dezvăluirea lor.

Fie ca Dumnezeu să le dea scriitorului și cititorului acestor rânduri bucuria crescândă a unei astfel de umblări în lumina radiantă a chipului Său! Cât de multă fericire și binecuvântare ne-ar aduce astăzi și ce binecuvântare am avea pentru veșnicie!

După aceste observații generale despre scaunul de judecată, să luăm în considerare câteva detalii suplimentare. În ceea ce privește cele două expresii, scaunul de judecată *al lui Dumnezeu* și scaunul de judecată *al lui Hristos*, probabil că diferența nu este mare, deoarece Hristos este Dumnezeu adevărat; cu toate acestea, în Cuvântul lui Dumnezeu nimic nu este întâmplător, nimic nu este

lipsit de importanță, nici măcar această schimbare de expresie. Vedem, de asemenea, că în Romani 14 este vorba mai mult la comportamentul oamenilor în relațiile dintre ei, de disprețuirea celor slabi din partea celor tari și de judecarea celor tari de către cei slabi. Într-un anumit sens, este vorba de o judecată a *individului* - „fiecare dintre noi va da socoteală de el însuși înaintea lui Dumnezeu”. În schimb, în 2 Corinteni 5 este vorba mai mult despre acțiunile bune și rele în general; amintirea ochiului înflăcărat al Judecătorului este menită să ne îndemne pe toți la fapte bune pline de zel.

Din formularea acestui din urmă pasaj reiese, de asemenea, că, în primul rând, *acțiunile* sunt supuse revelației; dar toate acțiunile noastre externe sunt atât de intim și direct legate de viața noastră interioară, depind atât de mult de ea, încât este dificil, ba chiar cu greu posibil, să le separăm pe cele două. De aceea auzim că în acea zi Domnul „va aduce la lumină cele ascunse ale întinericului și va arăta sfaturile *inimilor*” [1 Corinteni 4.5]. Așadar, nu numai că toate acțiunile noastre de la începutul până la sfârșitul vieții noastre vor veni în fața ochilor noștri, ci și *motivele* care ne-au călăuzit, *scopurile* pe care, poate fără să fim noi înșine clar conștienți, le-am urmărit, ne vor fi dezvăluite într-o lumină ca niciodată. Totuși, aceasta nu va avea loc pentru a ne *condamna*, ci pentru a ne arăta, alături de propria noastră insuficiență, toată măreția și bogăția minunată a harului care s-a ocupat de noi înainte și după convertirea noastră. Pentru cei care au fost aleși în planul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii și care au fost chemați și îndreptățiți în timp, descoperirea vieții lor, a întregii lor istorii cu toate detaliile ei, în armonie cu istoria harului și a milei lui Dumnezeu în legătură cu ei, va avea un efect copleșitor. Pe lângă „cum” și „de ce”, adesea profund rușinoase, *ale tuturor* acțiunilor noastre, vom vedea acțiunile de neînțeleș de milostivire *ale lui Dumnezeu* cu noi, călăuzirea, păstrarea, corectarea, iertarea, restabilirea etc., etc., într-o lumină care nu a fost niciodată posibilă în imperfecțiunea umblării noastre pe pământ.

Să mai spunem încă o dată că arătarea înaintea scaunului de judecată, oricât de teribilă și de nimicitoare va fi pentru cel necredincios, pentru cel credincios nu are atât un caracter *judiciar*, cât mai ales unul *explicativ*. Noi nu ne aflăm acolo ca oameni „în carne”; ca atare, am murit împreună cu Hristos, îndepărtați dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Dar va fi văzut de noi într-o lumină infailibilă unde și cum am umblat „în carne” în această lume. Vom vedea câte binecuvântări nu am adus asupra noastră prin necredințioșia noastră și câte pierderi am suferit din cauza ei. Dar acest gând serios, care ar trebui să ne motiveze astăzi să ne „*străduim* să-I fim plăcuți”, este direct legat de celălalt gând deja menționat, că vom vedea și vom înțelege pentru prima dată toate căile înțelepciunii, credințioșiei, harului și milei lui Dumnezeu față de noi așa cum au fost ele cu adevărat. Atunci, asemenea lui Moise pe munte, îl vom „vedea pe Dumnezeu pe dinapoi”. Toată îndrumarea serioasă din partea lui Dumnezeu, căile educației Sale sfinte, care adesea ne par atât de ciudate și inexplicabile astăzi, nu vor mai sta în mod misterios înaintea noastră. Le vom privi cu admirație minunată și numai sentimente de cea mai profundă adorare ne vor umple inimile și vor fi exprimate în chip desăvârșit. În mod involuntar, simțim că astăzi suntem cu totul incapabili să intuim măcar fericirea acelei ore, darămite să o exprimăm în cuvinte.

Cu toate acestea, nu vrem să pierdem din vedere latura serioasă a subiectului nostru. În afară de grozăvia, pe care o aduce cu sine scaunul de judecată pentru toți cei care nu sunt mântuiți, care ne determină să „convingem oamenii” să se împace cu Dumnezeu, el are ceva extrem de solemn pentru credincioși. Ne-am referit deja la aceasta. Revizuirea întregii noastre vieți trecute, care, pe de o parte, ne permite să vedem harul lui Dumnezeu într-o glorie fără precedent, ne face, de asemenea, să ne amintim de toate greșelile, de toate orele și zilele pierdute, care nu pot fi niciodată recuperate, care nu pot fi niciodată aduse înapoi. Caracteristicile și înclinațiile naturale, pe care astăzi nu le considerăm atât de grave și nesănătoase pe cât sunt în realitate, și de dragul cărora

suntem poate supuși unor călăuziri de neînțeles, vor fi atunci pe deplin recunoscute de noi. Și chiar dacă realizarea simultană a harului neschimbător al lui Dumnezeu în toată unicitatea sa ne poate umple de o recunoștință și de o bucurie care abia dacă lasă să apară sentimentul de rușine, vom vedea totuși stricăciunea cărnii noastre într-o profunzime care nu este posibilă astăzi și, prin urmare, și întreaga gravitate și dimensiune a pierderii pe care am suferit-o din cauza nepăsării și neglijenței noastre. Ah!, cât de mult mai mult „bine” ar fi putut arăta viața noastră, dacă am fi fost mai cumpătați și mai atenți!

Aproape că nu mai este nevoie să spunem că, înaintea scaunului de judecată, așa cum privirea noastră va deveni tot mai clară cu privire la urâtenia păcatului și a stricăciunii cărnii, așa cum sunt ele în fața ochiului sfânt al lui Dumnezeu, tot așa înțelegerea noastră asupra lucrării lui Hristos și asupra prețiozității sângelui Său va fi crescut și ea. Cât de curat ne-a spălat acest sânge de toate păcatele noastre, care ar fi trebuit, pe bună dreptate, să ne despartă de Dumnezeu pentru veșnicie, vom cunoaște în toată desăvârșirea doar în lumina scaunului de judecată, pe care stă Cel care a săvârșit marea lucrare și ne-a prezentat fără vină înaintea feței lui Dumnezeu și în al cărui Chip suntem apoi transformați.

Și cât de prețios este faptul că fiecare dintre noi va vedea acolo istoria *lui proprie*. Va vedea *cât de des* el - nu atât de mult ca celălalt - a fost în pericol de a ceda ispitei și cum a fost ferit; cum i-a alunecat piciorul, dar cum harul l-a ridicat din nou, cum brațul lui Dumnezeu a intervenit pentru a-l salva de păcat și de dezonoare. Citim în capitolul 19 din Apocalipsa: „A venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit”. Oare nu ne putem gândi la această revelație înaintea scaunului de judecată al lui Hristos? Cum altfel ar putea mireasa să se *pregătească* pentru iubitul ei? Rochia glorioasă, pe care o poartă pentru bucuria Lui în ziua de onoare, „faptele drepte ale sfinților”, îi este dată ca rezultat al acestei pregătiri.

Multe alte lucruri ar putea fi spuse în legătură cu scaunul de judecată. De exemplu, am atins foarte puțin subiectul solemn și interesant al răsplătirii, care va fi dată fiecăruia individual în funcție de credințioșia și lucrarea sa. O, ce va fi să-L auzim spunând: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste *puține* lucruri, peste *multe* lucruri te voi pune” și să vedem cu câtă grijă dragostea Lui a observat și scoate în evidență cel mai mic și neînsemnat lucru, în care dragostea noastră pentru El sau pentru ai Săi s-a manifestat aici jos! Cu ce sentimente va primi fiecare biruitor „piatra albă”, pe care este scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât cel care îl primește! (Apocalipsa 2.17) Cu ce bucurie lipsită de invidie vom privi coroana cu care va fi împodobiiți fratele sau sora!

Gândul la scaunul de judecată pentru lucrătorii în lucrarea Domnului, fie ei evangheliști, pastori sau învățători, este de o solemnitate deosebit de sfântă, dar și de o semnificație prețioasă. Toți sunt, în măsura lor, împreună-lucrători ai lui Dumnezeu în via Sa sau în casa Sa. Unul plantează, celălalt udă, „dar fiecare își va primi răsplata după munca sa”. Apostolul Pavel, ca un înțelept meșter constructor, a pus temelia casei „care este Isus Hristos”, iar fiecare trebuie să vadă acum cum continuă să construiască pe ea. Lucrarea fiecăruia va fi descoperită, poate deja în acest timp, dar în orice caz în ziua care va fi descoperită în foc. Dacă lucrarea cuiva rămâne, va primi o răsplată; dacă este arsă, el va suferi pierderi, deși el însuși va fi salvat (compară cu 1 Corinteni 3.6-15).

Pavel una în persoana sa cu înțeleptul maestru constructor și neobositul evanghelist și pe bunul păstor și învățătorul credincios. Știm cum el, constrâns de dragostea lui Hristos, s-a sacrificat complet în slujirea sfinților. De aceea, el putea să se gândească cu atâta bucurie sufletească și cu o așteptare fericită la scaunul de judecată, unde se vor vedea roadele muncii sale. El vorbește în

repetate rânduri despre faptul că cei credincioși vor fi *lauda lui* în ziua lui Isus Hristos (2 Corinteni 1.14; Filipeni 2.16; 4.1). El le scrie credincioșilor din Tesalonic: „Pentru că cine ne este speranță, sau bucurie, sau *cunună a laudei*? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa?” (1 Tesaloniceni 2.19).

Apostolul Ioan vorbește și el cu privire la copiii săi în credință despre *îndrăzneala* la venirea Domnului și de o *răsplată deplină*, pe care speră să o primească atunci (1 Ioan 2.28; 2 Ioan 8).

Cu adevărat, răsplata acestor oameni credincioși *va fi mare*. Noi o vom vedea și ne vom bucura. Și chiar dacă noi nu suntem, ca apostolii, armurieri aleși ai Domnului, principiile divine vor rămâne mereu aceleași, și oricine păzește Cuvântul Domnului în vremea puterii mici și nu neagă Numele Lui, nu-și va pierde răsplata. Tocmai unor astfel de oameni li se spune în scrisoarea deschisă către Filadelfia: „Ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia *cununa!*” (Apocalipsa 3.11).

Când ne gândim la toate acestea, se naște involuntar în noi întrebarea: De ce nu folosim cu mai multă *credincioșie* timpul prezent, orele care zboară, care nu se mai întorc niciodată? De ce nu suntem *mai serioși* în negarea eului nostru vechi, în conștientizarea morții noastre cu Hristos? Ah!, să umblăm cu toții *mai mult decât până acum* în lumina scaunului de judecată, s-o lăsăm să cadă asupra tuturor gândurilor și acțiunilor noastre, astfel încât să se producă cele două consecințe binecuvântate, pe care apostolul le descrie prin cuvintele: „Îi înduplecăm pe oameni; dar am fost arătați lui Dumnezeu” și, mai departe: „de asemenea sper că am fost arătați și în conștiințele voastre” (2 Corinteni 5.11). În acest fel ne-am recomanda conștiințelor oamenilor și nu i-am face pe credincioșii noștri să se întristeze sau chiar să se rușineze, așa cum cu regret s-a întâmplat de multe ori, ci mai degrabă să se bucure și „să le dăm prilej de laudă pentru noi” (2 Corinteni 5.12).

Domnul spune: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui” (Apocalipsa 22.12). Cine cunoaște natura scaunului de judecată și umblă în lumina lui răspunde și el la acest cuvânt solemn: „Amin! Vino, Doamne Isuse!”